

Arbejdsgiverne og Sukkerroedyrkerne, har i Stedet for polsk Arbejdskraft skaffet dansk Arbejdskraft, har været Mægler angaaende Lønningsforhold og, kort sagt, løst Opgaven paa en Maade, der er Efterfølgelse værdig. Jeg tror derfor, denne Opgave kunde uddybes mere, og selv om det ikke sker i denne Forbindelse, hvad jo har mindre at sige, bør det dog kunne ske, og jeg glæder mig til, at der ved de Forhandlinger, der stunder til, skal komme noget positivt ud deraf.

Det ærede Medlem rettede en kraftig Appel til Arbejdsgiverne om udelukkende at tage deres Folk gennem den offentlige Arbejdsanvisning og henviste til, at det undertiden kunde være harmeligt at se, at Folk gik ledige om paa et Sted, medens de burde være flyttede til et andet Sted og kunde flyttes derhen, naar Arbejdsgiverne henvendte sig til Arbejdsanvisningens Kontor. Det kan forekomme, men jeg tror nok, at man overvurderer dette Fænomen, for Arbejdsledighedskasserne er et ret godt Politi, de passer godt nok paa, at de arbejdsløse kommer omkring, hvor de skal, og der er altid Forbindelse mellem Medlemmerne af en Arbejdsledighedskasse indenfor samme Fag; saa at man ogsaa der i Regelen godt ved, naar der er Plads andre Steder. Jeg mener naturligvis, man her skal gøre det mest mulige for den rette Fordeling; men naar det ærede Medlems Udtalelse stod ganske alene, kunde man faa den Opfattelse, at det her var slemt fat, og det tror jeg ikke er Tilfældet.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Enkeltheder. Ogsaa jeg skal anbefale, at Sagen underkastes hurtig Fremme, thi som det alt er nævnt, og som Lovforslaget forudsætter, skulde Loven træde i Kraft den 1. November. Nu er vi snart midt i Oktober, Lovforslaget skal behandles i begge Ting, og skal Loven gøre Nytte, bør den komme saa hurtigt som muligt.

Rørdam: Efter det indgaaende Foredrag, hvormed den højtærede Indenrigsminister fremsatte dette Lovforslag, og efter de udtømmende Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, er der ikke her ved første Behandling Anledning til at komme ind paa de enkelte Paragraffer. Det er maaske rigtigt, som det er blevet fremført, at Arbejdsledigheden nu i det hele neppe er saa stor, som man kunde vente efter den foreliggende Situation, men det kan neppe betvivles, at hvis Krigstilstanden varer ved, og Forholdene stadig udvikler sig i samme Retning, vil Arbejdsledigheden i den

kommande Tid blive overordentlig stor. Det maa derfor i høj Grad paaskønnes, at den højtærede Indenrigsminister i Tide har truffet Foranstaltninger til at afværge den Nød, som sikkert vil blive Følgen af den forøgede Arbejdsledighed.

Selv om Arbejdsledigheden, som sagt, ikke i Øjeblikket er saa stor, som man kunde vente, viser dog Bilagene til Lovforslaget, at der i adskillige Fag er overordentlig megen Arbejdsledighed. Jeg kan nævne et Fag som Tekstilindustrien, der er særlig haardt ramt — jeg skal senere nævne nogle Tal —, og paa samme Maade gaar det saadanne Fag som Kølnerfaget, Musikerne, Sømændene, Chaufførerne o. s. v. Angaaende Tekstilindustrien oplyser Bilag 8, at i Begyndelsen af Marts maatte de i Vejle værende Bomuldsspindier, der beskæftiger omtrent 700 Arbejdere, standse Virksomheden. De derved ledigblevne Arbejdere er hidtil blevet understøttet af Vejle kommunale Hjælpekasse efter Dyrtidslovens § 1. Hjælpekassen har imidlertid set sig nødsaget til at standse Hjælpen, da de Midler, den raader over efter § 1, ellers hurtigt vilde blive opbrugt. Der oplyses i samme Andragende, at andre Virksomheder i Vejle har maattet standse deres Virksomhed, deriblandt to Væverier, der beskæftiger 130 Mand, ligesom forskellige Virksomheder indenfor Metallindustrien. I Bilag 3 oplyser De samvirkende Fagforbund under 16. Juni 1917, at der blandt Bagere og Konditorarbejdere er 13 pCt. arbejdsløse, Tekstilarbejderne havde 13 pCt., Glasarbejderne omtrent Halvdelen, Bødkerne 18 pCt., Børstearbejderne 22 pCt., Chaufførerne 27 pCt., Havnearbejderne 66 pCt. i København og 50 pCt. i Aarhus, Sømændene 60 pCt. og Søfyrbøderne 18 pCt., og der er ikke Tvivl om, at disse Forhold har forandret sig betydeligt siden Juni, og at Forholdene i Fremtiden ogsaa vil blive værre. Under disse Omstændigheder mener jeg, at De samvirkende Fagforbund har fuldkommen Ret, naar de i deres Andragende skriver: „For de helt arbejdsløse, der har mistet Beskæftigelsen af en af de nævnte Grunde, mener vi, at der foruden Arbejdsledighedsunderstøttelsen maa stilles Midler til Raadighed fra Staten, saaledes at de opnaar saa store Dagpenge, at det er muligt for dem at skaffe sig Livsfornødenheder trods den herskende Dyrtid, thi vi maa anse det for en Samfundspligt at sikre Livsopholdet for dem, der berøves Adgangen til Erhverv uden egen Skyld“. Jeg kan ganske tiltræde denne Udtalelse. Ogsaa jeg mener,